

การเพิ่มพูนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาการบิน

Improving English Comprehension Reading Skills for Aviation Students

นิสรา แพทย์รังษี และ วัลภา จันดาบัว

บทคัดย่อ

บทความนี้มีความมุ่งหมายเพื่อนำเสนอแนวคิดให้นักศึกษาการบินเห็นความสำคัญและการเพิ่มพูนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจ และการนำเสนอเทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยนำเสนอประเด็นสำคัญในการส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นนักอ่านที่ประสบความสำเร็จ มีความมั่นใจและอ่านได้อย่างถูกต้อง โดยนำเสนอใน 4 ประเด็น คือ 1 ทฤษฎีการเรียนรู้ในเบื้องต้น 2 ความสำคัญของการอ่านในแง่มุมต่างๆ 3 กลยุทธ์การสร้างแรงจูงใจในการอ่าน และ 4 เทคนิคการอ่าน ที่ประกอบด้วยหลักอิทธิบาท 4 ตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า การวางพื้นฐานไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นอันดับแรก การเดาความหมายคำศัพท์ และการหาใจความสำคัญ อย่างไรก็ตาม วิธีที่ดีที่สุดในการพัฒนาทักษะการอ่านคือ มีใจรักที่จะอ่าน เพื่อให้การอ่านภาษาอังกฤษเป็นเรื่องง่ายและสนุก

คำสำคัญ: การอ่านภาษาอังกฤษ, ทฤษฎีการเรียนรู้ของการอ่าน, เทคนิคการอ่าน, นักศึกษาการบิน

Abstract

The main aim of this article is to encourage the aviation students to recognize the importance of English reading and to improve the skills for comprehension development. The article's other aim is to present techniques for English comprehension reading skills development. Improving reading skills contains 4 issues that will encourage students to become a successful, confident and accurate reader. Firstly, fundamental theory of learning. Secondly, how importance of reading in various aspects. Thirdly, motivation strategies in reading. And, improve reading techniques in consequence: Buddha teaching "Iddhibath 4", grammar knowledge, the use of context clues and how to find the main idea. In conclusion, the article aims to improve English reading skills of aviation students by emphasize the self motivation in reading to make it easy and enjoyable.

Keywords: English reading, learning theory, reading technique, aviation students

ความนำ

การอ่านเป็นกระบวนการรับรู้องค์ความรู้ ความคิด ความรู้สึกและจินตนาการที่ผู้เขียนต้องการสื่อความกับผู้อ่าน (ธัญญรัตน์ ปาณะกุล, 2540) (สมบัติ จำปาเงิน, 2548) ผู้อ่านอาจมีจุดประสงค์ในการอ่านแตกต่างกันไป เช่น อ่านเพื่อแสวงหาความรู้ เพื่อความบันเทิง เพื่อพัฒนาความคิด เพื่อความเข้าใจในวิธีการหรือกระบวนการหรือเพื่อเป็นแนวทางในการทำงานหรือแก้ปัญหา เป็นต้น

การอ่านเพื่อแสวงหาความรู้ ได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทตำราทางวิชาการ สารคดี และงานวิจัย การอ่านเพื่อแสวงหาความบันเทิงพักผ่อนหย่อนใจ ได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทสารคดีท่องเที่ยว นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องแปล หรือการ์ตูน ถึงแม้การอ่านเพื่อความบันเทิง แต่ผู้อ่านจะได้ความรู้ที่สอดแทรกอยู่ในเรื่องด้วย

การอ่านเพื่อแสวงหาข่าวสารความคิด ได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทบทความ บทวิจารณ์ และรายงาน ถ้าจะให้ได้มุมมองที่กว้างขึ้น ควรอ่านจากเอกสารที่หลากหลายไม่ควรเจาะจงอ่านเฉพาะเรื่องที่ตรงกับความคิดของตนเท่านั้น

การอ่านเพื่อจุดประสงค์เฉพาะทาง เช่น การอ่านประกาศ โฆษณา ฉลากยา แผ่นพับประชาสัมพันธ์ ส่วนใหญ่เป็นการอ่านเพื่อนำความรู้ไปใช้

การอ่านเพื่อการพัฒนาและ/หรือปรับเปลี่ยนบุคลิกภาพ เช่น หนังสือการฝึกบุคลิกภาพ การประกอบอาหาร หรือการจัดหรือประดิษฐ์ดอกไม้ เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีการอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ การอ่านลักษณะนี้มักอ่านจากเอกสารที่อยู่ใกล้มือ โดยไม่เจาะจงว่าเป็นเอกสารใด

แม้ว่าการอ่านจะมีจุดมุ่งหมายหลายอย่าง แต่ทุกครั้งที่อ่าน ก็จะมีการผสมผสานความรู้ที่ได้ใหม่กับความรู้เดิม ซึ่งเป็นการพัฒนาความรู้ให้กว้างไกลมากขึ้นเรื่อย ไม่จบสิ้น

จากการศึกษาปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า ยังไม่มีประสิทธิภาพมากพอ จึงควรต้อง

หาแนวทางพัฒนาให้ดีขึ้นเพื่อเพิ่มความรู้ความเข้าใจในองค์ความรู้ด้านการบินและความรู้รอบตัวที่ทันโลกทันเหตุการณ์ อันจะช่วยให้นักศึกษาที่มีความรู้และความคิดที่กว้างไกลเพียงพอต่อการเป็นประชากรของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างมีคุณภาพต่อไป

ทฤษฎีการเรียนรู้และทักษะการอ่าน

จุดมุ่งหมายการเรียนรู้แบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ พุทธิพิสัย (cognitive domain) ทักษะพิสัย (psycho-motor domain) และเจตพิสัย (affective domain) (Bloom, 1956)

พุทธิพิสัย

เบนจามิน บลูม (Bloom, 1956) กล่าวเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยไว้ว่า เป็นพฤติกรรมของสมองที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา ความรู้ ความคิด ความเฉลียวฉลาดและความสามารถในการคิดอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 6 ระดับ คือ

1. ความรู้และความจำ (knowledge) เป็นความสามารถในประมวลประสบการณ์จากการรับรู้ เก็บรักษาและระลึกถึงเรื่องนั้นได้เมื่อต้องการ ซึ่งยังแยกเป็นความรู้ความจำในเนื้อเรื่อง ในวิธีดำเนินการ และความรู้ความจำรวบยอด
2. ความเข้าใจ (comprehension) เป็นความสามารถในการจับใจความสำคัญของเรื่อง โดยแสดงออกมาในรูปของการแปลความ การตีความ และการขยายความ
3. การนำความรู้ไปใช้ (application) เป็นความสามารถในการนำความรู้และประสบการณ์ไปใช้ในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งต้องใช้ความรู้ความเข้าใจเป็นพื้นฐาน
4. การวิเคราะห์ (analysis) เป็นความสามารถในการคิดแยกแยะเรื่องราวเป็นองค์ประกอบย่อยที่สำคัญและความสัมพันธ์ของเรื่องราวอย่างเหมาะสม
5. การสังเคราะห์ (synthesis) เป็นความสามารถในการนำความรู้ ประสบการณ์ และข้อมูลใหม่จากหลาย

แหล่งมาผสมผสานให้เป็นเรื่องราวเดียวกัน เพื่อให้เกิดสิ่งใหม่ที่มีความสัมพันธ์ที่ต่างไปจากเดิม

6. การประเมินค่า (evaluation) เป็นความสามารถในการตัดสินใจ ตีราคา หรือประเมินคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ โดยใช้เกณฑ์หรือข้อเท็จจริงที่สังคมยอมรับอยู่แล้ว หรือสร้างขึ้นใหม่จากความรู้และประสบการณ์ที่สังคมยอมรับก็ได้

ทักษะพิสัย

ทักษะพิสัย (พฤติกรรมด้านกล้ามเนื้อประสาท) เป็นพฤติกรรมที่บ่งถึงความสามารถในการปฏิบัติงานได้อย่างคล่องแคล่วชำนาญ ซึ่งแยกแยะได้โดยตรงจากการใช้เวลาและคุณภาพของงาน พฤติกรรมด้านทักษะพิสัย แบ่งระดับออกได้เป็น การรับรู้ การกระทำตามแบบ และการหาความถูกต้อง

การรับรู้เป็นการที่ผู้เรียนรับรู้วิธีปฏิบัติที่ถูกต้อง จากนั้นผู้เรียนจะต้องพยายามฝึกตามแบบและทำซ้ำ ๆ จนกลายเป็นพฤติกรรมตามธรรมชาติ คือสามารถกระทำได้อย่างคล่องแคล่วว่องไวโดยอัตโนมัติ ซึ่งจัดได้ว่าเป็นความสามารถของการปฏิบัติในระดับสูง

จิตพิสัย

จิตพิสัย เป็นพฤติกรรมด้านจิตใจ ในเรื่อง ค่านิยม ความรู้สึก ความซาบซึ้ง ทศนคติ ความเชื่อ ความสนใจ และคุณธรรม ของแต่ละบุคคลที่แสดงออกมาทั้งด้านการกระทำ ทฤษฎีการเรียนรู้ด้านจิตพิสัย ประกอบด้วยพฤติกรรมย่อย 5 ระดับ คือ (1) อารมณ์และความรู้สึก (2) ลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล (3) การแสดงออกสองทางที่ตรงข้ามกัน เช่น ขยัน-ขี้เกียจ ซื่อสัตย์-คดโกง เป็นต้น (4) พฤติกรรมที่มีระดับปริมาณความเข้มที่แตกต่างกันเช่นรักมาก รักน้อย (5) พฤติกรรมที่มีเป้าหมาย เช่น ความรู้สึกต่อเป้าหมายซึ่งอาจจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของและเหตุการณ์เช่นขยันทำงานบ้าน ขี้เกียจอ่านหนังสือ

การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ นอกจากการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษา สามารถทำได้หลายรูปแบบ เช่น

การเรียนรู้ด้วยตัวเอง การใช้แหล่งเรียนรู้ การจัดการความรู้ การคิดและวิเคราะห์ การใช้กระบวนการแก้ปัญหาและตัดสินใจอย่างมีเหตุผล วิธีการเหล่านี้สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

สภาพสังคมปัจจุบันได้เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว โลกที่เคยกว้างใหญ่กลับแคบลงเนื่องจากความสะดวกในการติดต่อสื่อสารถึงกัน ภาษาที่นิยมใช้ส่งข่าวสารก็คือภาษาอังกฤษ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับความจริงของสังคม โดยใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยตัวเองเพิ่มเติมจากการเรียนในสถาบันการศึกษา

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2532) กล่าวถึงทฤษฎีการอ่าน 2 ทฤษฎี ดังนี้

1. ทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างข้อความกับประสบการณ์เดิม เมื่อผู้อ่านอ่านสารใด ๆ จะพยายามโยงข้อมูลกับประสบการณ์เดิม และใช้ประสบการณ์เดิมที่ตนมีอยู่เป็นเครื่องมือในการตัดสินใจเพื่อยอมรับหรือไม่ ถ้าผู้อ่านไม่เคยมีประสบการณ์ในเรื่องที่อ่านมาก่อน ผู้อ่านจะอ่านซ้ำจนแน่ใจว่ายอมรับและจะเก็บข้อมูลนั้นไว้ใช้ประโยชน์ต่อไป ส่วนข้อมูลที่ไม่ยอมรับจะเพิกเฉยและไม่สนใจ นักการศึกษาที่สนับสนุนทฤษฎีนี้ เน้นความสำคัญของประสบการณ์ทางภาษาที่จะมีอิทธิพลต่อการอ่าน จากการฟัง การสนทนา และการอ่านเอกสาร นักการศึกษากลุ่มนี้ได้แก่ ทราบาสโซ (Trabasso, 1972) และ เซสกับคลาร์ก (Chase and Clark, 1972) สรุปว่าข้อมูลที่ได้รับการเปรียบเทียบจากประสบการณ์เดิมเป็นคำตอบที่สมบูรณ์

2. ทฤษฎีวิเคราะห์ข้อความของสาร เมื่อผู้อ่านอ่านสารแล้วจะต้องวิเคราะห์โครงสร้างภาษาเพื่อหาคำที่ทำหน้าที่ ประธาน กริยา กรรม และส่วนขยายของประโยค สารประเภทต่าง ๆ ถ้าใช้คำได้ถูกต้องตามหน้าที่และชนิดของคำจะช่วยให้อ่านเข้าใจความหมายได้ สารที่ผู้อ่านอ่านแล้วไม่เข้าใจมักเป็นเพราะผู้เขียนใช้คำไม่ถูกหน้าที่ และไม่สอดคล้องกับชนิดของคำ ทำให้อ่านเข้าใจความหมายผิด นักการศึกษาที่สนับสนุนทฤษฎีนี้ได้แก่ Frederiksen and

Kroll (1976) การอ่านที่อยู่บนทฤษฎีนี้จะมีลักษณะแตกต่างกัน (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2548)

นักศึกษาการบิกับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

ความรู้และภูมิปัญญาในแต่ละวิทยาการจะพัฒนาผ่านสื่อความรู้ด้านเอกสารตีพิมพ์เป็นส่วนใหญ่ นับเป็นความงอกงามทางปัญญาของมวลมนุษยชาติที่สำคัญยิ่ง เราจึงไม่ควรหนีห่างไปจากการอ่าน (ลุงไอน์สไตน์, 2552)

ไม่อาจปฏิเสธได้ว่านักศึกษาที่เรียนในคณะการบิต่างมุ่งหวังว่า เมื่อจบการศึกษาไปแล้วจะได้ทำงานที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการบิ ซึ่งมีรายได้ดีในระดับแนวหน้าหากเทียบกับการทำงานในหน่วยงานทั่วไป และกฎเกณฑ์สำคัญไขเข้าสู่ประตูมรรตพญนี้คือ การมีคะแนน TOEIC ในระดับที่แต่ละสายการบิต้องการ เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้เป็นทางการในการติดต่อกันของคนหลายเชื้อชาติ ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม จึงอาจกล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษ เป็นคุณสมบัติเบื้องต้นของผู้ทำงานในหลายอาชีพ โดยเฉพาะในสายการบิที่มีผู้โดยสารหลากหลายเชื้อชาติ จึงกำหนดคุณสมบัติของพนักงานให้สามารถ ฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษได้ จะเป็นการดีเพียงใดหากสายการบิมีพนักงานที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีเป็นจำนวนมาก และพนักงานเหล่านั้นสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างเข้าใจ

กลยุทธ์การสร้างแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาการบิ

หากนักศึกษาคณะการบิสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้อย่างเข้าใจจะเป็นการเปิดประตูสู่ความรู้ ความคิดที่กว้างไกลมากกว่าที่เป็นอยู่ ดังนั้นเพื่อเพิ่มความรู้ ความเข้าใจให้เกิดขึ้น ตลอดจนเพื่อความทันโลกทันเหตุการณ์

ของนักศึกษา คณะการบิควรส่งเสริมให้นักศึกษามีนิสัยรักการอ่าน และแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา

อาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษและตัวผู้เขียนเองเคยได้รับคำถามว่าทำอะไรจึงจะเรียนและอ่านภาษาอังกฤษได้เก่ง สามารถเข้าใจความหมาย สิ่งทีอ่านได้ชัดเจน และคำตอบที่อาจารย์ให้นักศึกษา มักตอบในทำนองเดียวกันว่า อ่านให้มาก ๆ ทั้งที่เป็นบทเรียนและนอกบทเรียน เพราะหนังสือทุกเล่มล้วนมีสิ่งดีบรรจุอยู่ ยิ่งสามารถอ่านได้ทั้ง 2 ภาษา ทั้งไทยและอังกฤษก็ยิ่งได้เปรียบ การสร้างแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษให้นักศึกษาอาจทำได้ดังนี้

1. ปลุกฝึการอ่านตั้งแต่ ปี 1 โดยอาจารย์มอบหมายงานอ่านและคอยติดตามให้กำลังใจ ด้วยเหตุที่เด็กไทยอาจไม่ได้รับการปลุกฝึนิสัยรักการอ่านมาแต่เด็ก จะมีฝึกตอนโตจึงค่อนข้างช้า เช่น Dr. Benjamin Carson คุณหมอผ่าตัดสมองชื่อดังชาวอเมริกัน วัย 70 ปี ยังทำงานที่ศูนย์พัฒนาสมองของเด็ก ท่านได้รับการปลุกฝึการอ่านแต่เล็กจากแม่ที่อ่านหนังสือไม่ออก แม่ให้เขาอ่านหนังสือสัปดาห์ละ 2 เล่มและทำสรุปย่อมาส่งแรก ๆ ท่านคิดว่ายากมากและไม่สามารถจะทำได้ แต่เพราะความจนที่ไม่รู้จะออกไปเล่นที่ไหนประกอบกับความเข้มงวดของแม่ ทำให้ท่านอ่านหนังสือจนเกิดความเคยชินและกลายเป็นคนรักการอ่านโดยไม่รู้ตัว

2. ปรับห้องสมุดให้บรรยากาศผ่อนคลาย ระบบห้องสมุดทั่วไปไม่น่าสนใจ มีกฎ ระเบียบมาก ห้ามส่งเสียงดัง ห้ามนำเครื่องดื่มและอาหารเข้าไปรับประทาน เป็นต้น แตกต่างกับบรรยากาศของร้านหนังสือตามห้างสรรพสินค้าใหญ่ ๆ หรือร้านกาแฟที่มีมุมอ่านหนังสือ ร้านเหล่านี้่านหนังสืออย่างมาก ขณะที่ห้องสมุดบางแห่งใหญ่โตโอโง แต่ดูน่ากลัว ขาดสีสัน ถ้าไม่ถูกบังคับหรือจำเป็นต้องยืมหนังสือคงไม่มีใครอยากเข้า เมื่อบรรยากาศเป็นเช่นนี้ ห้องสมุดจึงเป็นเพียงที่เก็บหนังสือ หรือที่หลับสักงีบของนักศึกษาที่เบื่อหน่ายการอ่านหนังสือโดยปริยาย

3. ส่งเสริมนิสัยอดทน โดยเฉพาะในการอ่านภาษาอังกฤษ นักศึกษาบางคนติดนิสัยอ่านชนิดที่ต้องเปิดพจนานุกรมไปทุกคำ ทำให้เบื่อหน่าย นักศึกษาจึงไม่ชอบอ่านค้นคว้าด้วยตนเอง หากแต่พอใจกับการบรรยาย การสอน จากอาจารย์ เมื่อคุ้นชินกับนิสัยแบบนี้ไปเรื่อย ๆ ก็จะคิดเองไม่เป็น ไม่มีความเอาใจใส่ที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง ทั้งที่ระบบในปัจจุบันเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งเอื้อต่อการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองอยู่แล้ว และยังอาจารย์เห็นความสำคัญและกระตุ้นให้นักศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยสนับสนุนให้มีการอ่านมาก ๆ บางกรณีอาจใช้วิธีให้มีการร่วมค้นคว้าร่วมกันเป็นกลุ่ม ก็จะช่วยให้แก้ปัญหาการไม่ชอบอ่านหนังสือของนักศึกษาได้ เมื่อนักศึกษารักการอ่าน ชอบค้นคว้า ก็จะชักจูงให้ขยายการอ่านจากหนังสือภาษาไทยไปสู่หนังสือภาษาอังกฤษด้วย ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างเข้าใจและยั่งยืนต่อไป

เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษให้เข้าใจ

การอ่านเป็นทักษะที่ต้องฝึกเช่นเดียวกับทักษะอื่น ๆ คนที่มีทักษะในการอ่านดี อ่านได้ไว สามารถจับประเด็นได้ชัดเจน และมีสมาธิในการอ่านอย่างต่อเนื่อง จะส่งผลให้ระบบการคิดดี การสื่อสารและติดต่อกับผู้อื่นจะเป็นระบบมากขึ้น ในความคิดของผู้เขียนนักศึกษาคณะพัฒนาภาษาอังกฤษและทักษะการอ่านภาษาอังกฤษได้โดยใช้หลักการ ดังนี้

1. หลักอิทธิบาท 4

คำว่าอิทธิ (ภาษาบาลี) หรือ ฤทธิ (ภาษาสันสกฤต) แปลว่าความสำเร็จ หรือเครื่องทำให้เกิดความสำเร็จ อิทธิบาทจึงหมายถึงรากฐานที่ทำให้เกิดความสำเร็จ

อิทธิบาทข้อแรกคือ ฉันทะ หมายถึงความพอใจ ความพอใจเป็นเหตุให้เกิดความสำเร็จอย่างยิ่ง คนเราถ้าหลงพอใจอะไรแล้ว ก็จะมีกำลังใจผลักดันให้ทำต่อไปจนสำเร็จ หากพิจารณาให้ดีจะเห็นได้ว่า ความพอใจเป็นจุดตั้งต้นที่สำคัญที่สุด เช่น ถ้านักศึกษามีความพอใจในการ

พัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ การเรียนก็จะง่าย จะสนุกด้วยอำนาจของฉันทะนั่นเอง ถ้าไม่มีความพอใจแล้ว ก็ยากที่จะสำเร็จ ควรเริ่มที่ถามตนเองว่า เรามีความพอใจอะไรจึงตั้งใจอยากอ่านภาษาอังกฤษให้เก่ง

อิทธิบาทข้อ 2 คือ วิริยะ หมายถึงความเพียร ถ้าพิจารณาตามคำศัพท์จะมีความหมายหลายด้าน ทั้งในส่วนของภาษาและในส่วนของจิตวิทยาคือการลงมือทำ การใช้กำลังให้หมดไปเพื่อให้เกิดผลงาน ท่านพุทธทาสภิกขุกล่าวถึงวิริยะไว้ว่า วิริยะต้องรวมถึงความไม่ประมาทด้วย เพราะว่าถ้าคนประมาท ก็จะซี้เกียจ เหลวไหล เหลาะเหลว มนุษย์ต้องใช้วิริยะจึงจะอยู่ตลอดรอดฝั่งไปได้ (พระธรรมโกศาจารย์, 2554) เมื่อผู้เรียนมีทั้งฉันทะในการอ่านภาษาอังกฤษ (ในข้อแรก) และมีวิริยะคือความเพียร บากบั่น ไม่ท้อใจในการอดทนอ่านภาษาอังกฤษ และฝึกอ่านบ่อย ๆ ย่อมส่งผลให้อ่านได้ดี เข้าใจเนื้อหาง่ายขึ้น วิริยะนี้เกี่ยวกับการใช้กำลังกายเป็นส่วนใหญ่ ต่างจากฉันทะที่ดูเหมือนใช้ความพอใจเป็นที่ตั้ง ซึ่งเมื่อมีฉันทะแล้วก็ต้องมีวิริยะให้สอดคล้องกัน จึงจะเกิดผลสำเร็จ

อิทธิบาทข้อ 3 คือจิตตะ ซึ่งแปลว่า ความเอาใจใส่ เป็นการ ใช้กำลังจิตเพื่อทำให้งานสำเร็จ โดยทั่วไปเมื่อรักอะไรก็เอาใจใส่ในสิ่งนั้นเป็นธรรมดาอยู่แล้ว แต่การเอาใจใส่เพื่อให้งานสำเร็จ จะต้องมีความถึงขนาดที่ใช้กำลังจิตทั้งหมดทำ หากนำมาเทียบกับเรื่องการอ่านแล้ว การเอาใจใส่ในการอ่านจะทำให้มีจิตใจแน่วแน่ มีสมาธิในการอ่านส่งผลให้เข้าใจสิ่งที่อ่านเร็วขึ้น

อิทธิบาทข้อ 4 คือวิมังสา แปลว่าความสอดส่อง ท่านพุทธทาสภิกขุกล่าวว่า วิมังสาเป็นเรื่องของปัญญา นั่นคือ เป็นการพิจารณาค้นคว้า พิสูจน์ ทดลอง ซึ่งเป็นการใช้กำลังปัญญา ถ้าเรามีการใช้กำลังปัญญาอย่างถูกต้องเสมอ ก็จะนำสู่ความสำเร็จ (ธรรมโกศาจารย์, 2554) การที่นักศึกษาจะอ่านภาษาอังกฤษได้ดีและส่งผลให้ประสบผลความสำเร็จในการทำงาน มีความก้าวหน้า ได้ทำงานในบริษัทที่ดี มีเงินเดือนดี ถ้าจะบอกว่าเป็นเรื่องบังเอิญที่

มีความรู้ภาษาอังกฤษดี บังเอิญที่อ่านภาษาอังกฤษได้ดี โดยไม่ได้ใช้อิทธิบาท 4 ในการเรียนการฝึกอ่านแต่อย่างใด ก็ดูจะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

2. การวางพื้นฐานไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นอันดับแรก

ไวยากรณ์ (grammar) คือการศึกษากฎเกณฑ์ของภาษา ซึ่งรวมถึงเสียง คำศัพท์ ประโยค และส่วนประกอบอื่น เช่น การประสมคำ และการตีความ คำว่าไวยากรณ์ยังหมายถึงคุณลักษณะเชิงนามธรรมของคำร่าที่นำเสนอออกสู่เหล่านี้ด้วย

มีประเด็นให้เป็นที่ถกเถียงกันในหมู่ผู้สอนภาษาอังกฤษว่า ควรจะสอนไวยากรณ์ก่อนหรือทีหลังดี ยกตัวอย่างเช่น เด็กเล็ก ๆ ไม่รู้ไวยากรณ์ เมื่อแม่สอนคำแต่ละคำ เช่น ปาก จมูก ตา ก็ค่อย ๆ สะสมเป็นความจำ และจากการได้ยินคนอื่นพูด ทำให้พูด อ่าน ได้โดยยังไม่ได้เรียนไวยากรณ์เลย แต่เนื่องจากไวยากรณ์คือหลักของภาษา ถ้าไม่ได้เริ่มสอนจากหลักก่อน ผู้เรียนจะไม่มีอะไรมายึดเหนี่ยวเป็นตัวเทียบเคียงให้เกิดความเข้าใจทั้งการพูด เขียนและอ่านอย่างแท้จริง เหตุที่ควรจะเรียนไวยากรณ์แต่เริ่มต้นก็เพื่อให้เราใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องชัดเจน สวยงาม อาจมีคนแย้งว่าเมื่อรู้คำศัพท์มาก ๆ เขามาต่อกันก็สื่อความได้เอง อย่างหญิงไทยที่แต่งงานกับชาวต่างชาติไม่เห็นต้องเรียนไวยากรณ์ ก็สามารถใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้ ข้อนี้ก็อาจจะจริง แต่หากประสงค์จะใช้ภาษาอย่างสละสลวยลึกซึ้งมากขึ้น ก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงการศึกษาไวยากรณ์ได้เลย

3. การเดาความหมายคำศัพท์

ปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งของการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีคือการไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ในข้อความที่กำลังอ่านอยู่ ทำให้เกิดความเบื่อและคิดว่าการอ่านภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยาก หรืออาจขาดความมั่นใจไปเลย ดังนั้น การอ่านเพื่อความเข้าใจ จึงจำเป็นต้องรู้ความหมายของคำศัพท์ เทคนิคต่าง ๆ ในการเดาความหมายของคำศัพท์ เช่น ดูจากบริบท คำนิยาม คำ

พ้องความหมายซึ่งผู้เขียนอาจใช้คำสองคำที่ความหมายเหมือนกันในวลีต่าง ๆ หรือการสรุปความจากผู้เขียนหรืออาจใช้การเดาความหมายของคำศัพท์จากการใช้เครื่องหมายวรรคตอน เช่น เครื่องหมายจุดคู่ : ใช้เพื่อนั้นว่า ข้อความที่ตามมาเป็นการอธิบายเพิ่ม เครื่องหมายจุดภาค , ใช้แบ่งคั่นข้อความบางตอนในประโยคที่ค่อนข้างยาว เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจ ส่วนการใช้พจนานุกรมควรใช้เมื่อไม่อาจจะเดาความหมายได้

4. การหาใจความสำคัญ

ฝึกแยกแยะความแตกต่างระหว่างหัวเรื่องและใจความสำคัญ ถ้าจับใจความสำคัญได้ ย่อมทำให้เห็นภาพรวมของเรื่องทั้งหมด ซึ่งย่อมดีกว่าการเข้าใจเป็นตอน ๆ เท่านั้น ข้อความในใจความสำคัญมักจะแสดงความเห็นของผู้เขียน หรือประเด็นสำคัญของบทความนั้น ใจความสำคัญหรือข้อความสำคัญมักจะอยู่ในรูปของประโยคที่สมบูรณ์ ส่วนใหญ่จะหาใจความสำคัญได้ในช่วงต้นของข้อความ แต่ก็อาจพบใจความสำคัญในส่วนกลางของข้อความบ้างแต่เป็นส่วนน้อย

บทสรุป

การอ่านมีประโยชน์มหาศาล นักศึกษาจึงเสริมสร้างทักษะการอ่านให้เกิดขึ้นอย่างถาวร โดยเฉพาะนักศึกษาการบิน มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษในขั้นที่สามารถเข้าใจเนื้อหาที่อ่านและสื่อความได้

การเพิ่มพูนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษมีหลายวิธีด้วยกัน แต่คงไม่มีวิธีใดเพียงวิธีเดียวที่จะดีที่สุด ต้องใช้หลายวิธีควบคู่กันไปสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ต้องค้นพบและฝึกฝนด้วยตนเอง ไม่มีใครสามารถมอบความรู้ให้แก่ใครได้หากเขาผู้นั้นไม่ต้องการ ดังนั้นอาจารย์จึงควรแนะนำให้นักศึกษาเข้าใจ และเร่งหามาตรการส่งเสริมการอ่านของนักศึกษา โดยต้องเริ่มต้นที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี เปิดใจ ยอมรับว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่ออาชีพของตน

การจะทำสิ่งใดได้ดีต้องมีความพึงพอใจในเรื่องนั้นก่อนคือมีใจที่อยากรู้ ใจที่อยากเรียน ใจที่อยากอ่าน ใจที่อยากเข้าใจและใจที่อยากทำให้ได้ เมื่อคนเรามีใจ ใจจะสั่งการไปที่สมองให้หาวิธีไปสู่ผลสำเร็จจนได้ และเมื่อได้ลงมือฝึกอ่านภาษาอังกฤษบ่อยๆจะเกิดความชำนาญ ทำได้อ่านได้คล่องเป็นการพัฒนาทักษะการอ่านไปในตัว การขาดทักษะการอ่านจะเป็นการปิดกั้นตัวเองจากแหล่ง

ความรู้ ทำให้ความสามารถในการแก้ปัญหาถูกจำกัดไว้ แต่เพียงแต่ความรู้เดิมที่มีเท่านั้น

เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีปัญญาสู่สากล สอดคล้องกับความมุ่งหวังของมหาวิทยาลัย การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจึงเป็นหน้าที่ของครู อาจารย์ และที่สำคัญคือตัวนักศึกษาซึ่งต้องพัฒนาร่วมกัน

เอกสารอ้างอิง

- ชัยญรัตน์ ปาณะกุล. (2540). *การอ่านเอาความ* (พิมพ์ครั้งที่3). กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พระธรรมโกศาจารย์. (2554). *สุญญาตาปริทรรศน์* (พิมพ์ครั้งที่3). กรุงเทพฯ:ธรรมทานมูลนิธิ.
- ลุงไอน์สไตน์. (2542). *ถอดรหัสอ่านเร็ว* (พิมพ์ครั้งที่5). กรุงเทพฯ: บิสดิต.
- สมบัติ จำปาเงิน. (2548). *กลเม็ดการอ่านให้เก่ง* (พิมพ์ครั้งที่3). กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2548). *เทคนิควิจัยด้านการอ่าน* (พิมพ์ครั้งที่4). กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- Bloom, B. S. (1956). *Taxonomy of educational objectives, the classification of educational goals—Handbook I: Cognitive domain*. New York: McKay.
- Chase and Clark. (1972). *Handbook of human intelligence*. New York: Cambridge.
- Frederiksen, J. R., & Kroll, J. F. (1976). Spelling and sound: Approaches to the internal lexicon. *Journal of Experimental Psychology, Human Perception and Performance*, 2(1), 361-379.
- Murphey, C. B. and Carson, B.S. (1996). *Gifted hands: The Ben Carson story*. New York: Zondervan.
- Trabasso, T.(1972). *Mental operations in language comprehension*. Washington D. C.: Winston.